

Fölszállott a páva

2012 november 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ha otthon tévé elé kerülök, én már csak Poirot-t és Paprika Tv-t nézek, valamint olykor a Bajnokok Ligáját. Így aztán meglepődtem, amikor szombat este azon kaptam magam, hogy már fél órája bámulom meredten az X-Faktort.

Zámbó Krisztián, akivel Lucifer fél órára elhitette, hogy magyar Bon Jovinak született, például olyan hamis hangokat fogott, hogy Panni nevű kutyánk morogni kezdett a kerítés mellett. Hasonlóan egy tündibünci kislányhoz, aki egy Bangles-nótába varázsolt bele eredetileg oda nem szánt hangokat.

Ezzel még nem volna baj: a kereskedelmi televíziók kutyába menetele a muzsikakedvelő proletariátus elűtt közismert és logikus jelenség. A baj az, hogy Keresztes Ildikó már produceri fűttyszóra is képes könnyezni, hogy Geszti Péter, aki állítólag csúcserőtelmes, jó pénzért megcirógat a szavával tehetségtelen senkiket, és mindennél nagyobb baj, hogy Nagy Feró elsőrangú médiaprostituáltként lenullázza kellemes emlékeinket az 1979-es Beatricérrel. A negyedik zsűritag neve most nem jut eszembe. A lényeg tehát az X-Faktorról: ülnek abban a zsűriben zenészek is, akik produkciónak hazudják az értékelhetetlent, és jó képet vágnak az éneklés nevű emberi tevékenység sorozatos meggyalázásához.

És akkor az ember átkapcsol a Duna Televízióra, és belesöpren a Fölszállott a páva vetélkedő középdöntőjébe.

A zsűriben világklasszisok: a táncos-koreográfus Zsuráfszky Zoltán, a Grammy-díj magyar hangja, Sebestyén Márta, a hazai táncművészet kulcsfigurája, Sebő Ferenc és a többiek. A nézőtéren Timár Sándor, ünnepélyes tekintettel. A szívekben pedig Kodály Zoltán és Bartók Béla.

A hangulat családias, baráti, tiszteletteljes. Herczku Ágnes és Novák Péter nagyvonalúan és szellemesen vezeti a műsort. A produkciók a világ valamennyi színpadán megállnák a helyüket, és ebben semmi túlzás nincsen. Ha például a vésztűi citerás fiatalember, Krajcsó Bence, aki többféle játékmóddal szerintem több száz magyar népdalt játszik kapásból, fél órát muzsikálhatna a Royal Albert Hallban, a közönség felállva tombolna, a másnapi lapok pedig elragadtatva írnának róla. És ez a fiú csak egy a sok egyenlő rangú szereplő között. A délvidéki Csizmadia Anna például a fiatal Sebestyén Mártához mérhető éneklő csoda, a gyimesi csángó tánc pedig mint valami különös látomás, a magyarság legszebb zenei és táncos hagyományait avatja be a nézőt. A pécsi cigánytelepről érkezett muzsikusok produkciója nem egyszerűen magával ragadó, de a legnemesebb anyagból alkotott, halhatatlan, csodálatos színekkel átszőtt muzsika. A közönség ovációban tör ki, mert a zenében nincs származás, nincs szociális helyzet meg a többi, itt csak zene van, és a pécsi cigányok nagy művészek, ezt itt mindenki tudja.

A Fölszállott a pávában nem frusztrált idioták és magamutogató mitugrázók, hanem erőteljes, duzzadó, intelligens, okos, nyitott fiatalok szerepelnek. Nem versenyeznek: játszanak. Nem a pénzért, nem a dicsőségért, hanem azért, mert magyarnak születtek, és az ember a saját zenei anyanyelvén fejezi ki magát a legjobban.

Jó, hogy van nekünk Fölszállott a pávánk. Ha tévéznének a következő szombaton, véletlenül se mélyedjenek el az X-Faktorban, mert menthetetlenül konzumidióták lesznek. Válasszák a Duna Televíziót, és legyenek részesei a

csodának.

Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

Ajánló